

๒๓

ทบทวนตัวเอง เรามาบวชเพื่ออะไร

“เรามาบวช เรามีความปรารถนาอะไร”

ลูกทุกรูปต้องย้อนกลับไปทบทวนในวันแรกที่เราได้บรรพชาอุปสมบทเป็นพระภิกษุสามเณรในพระพุทธศาสนา วันนั้นเรามีความตั้งใจอะไร ถึงได้สละทิ้งทุกอย่าง เครื่องกังวลทั้งปวง ตั้งแต่ความสนุกสนานเพลิดเพลินทางโลก การทำมาหากิน ครอบครัวยุ และหมู่ญาติของเรา

เราสละทุกสิ่งทุกอย่างมาบวช โดยมองเห็นว่า สิ่งเหล่านั้นไม่ใช่สิ่งที่พึงที่ระลึกของเรา ไม่ใช่สิ่งที่จะทำให้ชีวิตของเราสมบูรณ์ พ้นจากความทุกข์ทรมาน ไม่ใช่สิ่งที่จะทำให้เรารู้แจ้งเห็นแจ้งในชีวิต เพราะฉะนั้นเราจึงได้ตัดสินใจบวช

วันนั้น ในท่ามกลางผู้มีบุญทั้งหลาย ท่ามกลางคณะสงฆ์ในพระอุโบสถ เฉพาะพระพักตร์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เราตั้งใจว่า “บวชคราวนี้ เราต้องการแสวงหาหนทางพระนิพพาน หรือทำให้แจ้งซึ่งพระนิพพาน” นั่นคือสิ่งที่เราได้

ตั้งใจในวันนั้น เพราะฉะนั้นเราก็ควรจะทำความปรารถนา
ของเราให้สมหวัง

ในที่นี้หลาย ๆ รูปบวชมาหลายพรรษาแล้ว ก็จะต้อง
มาทบทวนว่า ความปรารถนาของเราสมหวังแล้วหรือยัง
ถ้ายัง ก็จะต้องตั้งใจทำความเพียรของเราต่อไปตามพุทธรวิธี
เดินตามศีล สมาธิ ปัญญากันไปเรื่อยไป

สำหรับผู้บวชใหม่ ยังไม่มีการกิจเครื่องกังวลในการ
คณะสงฆ์ ไม่มีเครื่องกังวลเรื่องการบริหารหมู่คณะ หรือ
ภารกิจที่หมู่คณะมอบหมายให้ เป็นผู้ที่เหมาะสมอย่างยิ่ง
ในการแสวงหาหนทางพระนิพพาน

สำหรับผู้ที่มีภารกิจมาก ก็ต้องบริหารเวลาให้เป็น
จัดสรรเวลาให้ลงตัว ให้มีเวลาว่างสำหรับแสวงหาหนทาง
พระนิพพานของตนเองให้ได้ อย่างน้อยวันละ ๒ ชั่วโมง
ก็ยังดี

ส่วนเวลาอื่นที่เรามีภารกิจประจำวัน ก็พยายามฝึกฝน
ทำควบคู่กับภารกิจนั้นไป เพราะภารกิจกับจิตใจต้องไปด้วยกัน
ใครทำ ๒ อย่างนี้ไปพร้อม ๆ กันได้ ถึงจะเรียกว่า บริหาร
เวลาเป็น มีความรักพระนิพพาน รักเพศนักบวชอย่างแท้จริง
มีความตั้งใจที่จะทำความปรารถนาของเราให้สมหวัง ได้ชื่อว่า
เป็นผู้สืบอายุพระพุทธศาสนา อีกทั้งจะเป็นเพื่อนานุญ
แก่มนุษย์และเทวดาด้วย

เพราะฉะนั้น การกิจกับจิตใจควรไปด้วยกัน ไม่ควร
เป็นสิ่งที่แย้งกัน หรือเป็นข้ออ้างว่า เราติดภารกิจจะต้อง
บริหารกิจการงานสงฆ์ จะต้องเรียนหนังสือ หรือจะต้องทำ
ภารกิจที่หมู่คณะมอบหมายให้ จึงทำให้ไม่มีเวลา

บางคนก็อ้างว่า สุขภาพไม่แข็งแรง ยังป่วยไข้อยู่ คอย
ให้หายป่วยก่อนแล้วค่อยแสวงหาหนทางพระนิพพาน คิด
อย่างนี้ไม่ถูกนะลูกนะ เพราะเรามีเวลาของชีวิตที่จำกัด

ถ้าคิดให้ละเอียด เวลาเรามีแค่ลมหายใจเข้าออก
เท่านั้น เวลาในชีวิตเรามีแค่นี้ หายใจเข้าแล้วไม่ออก เราก็ตาย
หายใจออกแล้วไม่เข้าก็ตายอีก หรือหายใจทั้งไม่ออกไม่เข้า
ก็ตาย ความตายรอคอยเราอยู่ทุกอนุวินาที เวลาที่เหลืออยู่
จำกัดจริงๆ เป็นสิ่งที่ลูกทุกรูปควรจะนึกคิดอย่างนี้บ่อยๆ

๑๗ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๔๓